

ליל שבת קודש פרשת וישלח ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א המדבר מאמונת חכמים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), על ידי אמונת חכמים, יכולין להוציא משפטנו לאור, כי משפט הוא עמודא דאמצעיתא, היינו בחינת דרך הממוצע, שאינו נוטה לימין ולשמאל, וזה זוכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת (דברים י"ז): "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" וכו', אבל כשפוגם באמונת חכמים, אזי נידון ביגיעת בשר, היינו במותרות, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ערוכין כ"א): "הלועג על דברי חכמים גדון בצואה רותחת", כמו שכתוב: "ולהג הרבה יגיעת בשר", והוא מדה כנגד מדה, כי הוא אינו מאמין בדבריהם, ומלעיג עליהם, ודבריהם הם אך למותר אצלו, על כן נידון במותרות, ובתחילה כשלא היה לו אמונת חכמים, אזי היו כל הספרים אצלו כלא, כי היה מלעיג עליהם, כמו שכתוב (קהלת י"ב): "עשות ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה", דהיינו שמלעיג על ריבוי ספריהם, ואזי כולם כלא אצלו, וכששב בתשובה על זה, אזי נתחדש אצלו בכל פעם ספר, כי חוזרים ונחשבים אצלו כל הספרים שבתחילה היו בעיניו כלא וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה על ידי אמונת חכמים, אדם זוכה לדרך הממוצע בחיים, שהוא דרך הישר, שאינו נוטה לא לימין ולא לשמאל, רק עובד את השם יתברך בכל דבר, כי ימין הם עבודות רוחניים והשגות עולם הבא, ושמאל הם עבודות גשמיים ועסקי עולם הזה, ודרכם של בני אדם לנטות לדרך אחד, או לימין או לשמאל, כי יש אחד שמפריש עצמו מכל עסקי עולם הזה, ועוסק רק בעבודות רוחניים ובהשגות עולם הבא, ואינו רוצה שום שייכות עם הגשמיות, אבל אין זה רצונו יתברך, כי הקדוש ברוך הוא ברא את האדם בעולם הגשמי, כדי שיעלה כל גשמיות הבריאה אל עבודת השם יתברך, ואדם נצטווה להתחתן ולהוליד ילדים ולגדל ולחנך אותם בדרך התורה, ואם כן אין שלימות כלל לנשות כולו לימין, ולפרוש עצמו מהגשמיות, ולאידך גיסא, יש אחד שמייאש עצמו לגמרי מעבודות רוחניים ומהשגות עולם הבא, ונדמה לו שאין לו שום שייכות עם דברים רוחניים,

והוא נוטה כולו לשמאל, ורודף אחר הממון והכסף, ומשוקע לגמרי בעסקי עולם הזה, וגם זה אין רצונו יתברך כלל, כי הקדוש ברוך הוא רוצה שנקשר עולם הזה בעולם הבא, גשמיית ברוחניות, ונעלה כל הבריאה כולה אל עבודת השם יתברך, ודבר זה מקבלים מפי הצדיקים והחכמים אמיתיים, כי הם עוסקים בזה כל ימיהם, לקשר רוחניות עם גשמיית, עולם הבא בעולם הזה, ויש להם דרך הממוצע, לא לנטות לא לימין ולא לשמאל, רק ללכת בדרך המלך, דרך מלכו של עולם, ולקשר כל הבריאה אל השם יתברך, ועל שם זה נקרא הצדיק בשם "כל", כי הוא אוחז בבחינת (דברי הימים א' כ"ט) כי "כל" בשמים ובארץ, ותרגומו, דאחיד בשמאי ובארעא, שמקשר שמים וארץ יחד, והוא נמצא למעלה ולמטה בבת אחת (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ח), ולכן כל מי שיש לו אמונת חכמים באמת, ומאמין שכל דיבוריהם ומעשיהם אינם פשוטים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' ס' מ"ב), מקבל דרך זה מהם, וגם הוא זוכה ללכת בדרך הממוצע, ולקשר כל הבריאה אליו יתברך, ולכן עיקר התכלית הוא להכניס בעצמו אמונת חכמים, ולהאמין בצדיקים אמיתיים, ועל ידי זה יזכה לדרך הישר בחיים, אשרי לו.

והנה מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז), שעל ידי שיש לאדם אמונת חכמים, ואינו סר מדבריהם ימין ושמאל, על ידי זה נותן כח למלאכים, שגם ימין ושמאל שלהם יהיו שלימים, ויהיה להם כח להשפיע השפעות טובות בעולם, כי ביד ימין, המלאך מקבל חיותו, וביד שמאל משפיע, והוא מקבל הכל מן התורה, כי התורה נותנת כח למלאכים, והמלאכים משפיעים לעשבים, ועשבים מרפאים בכח התורה, ועל ידי שיש לאדם אמונת חכמים, ומאמין שהתורה נמסרה להם לדרוש כפי חכמתם, ואינו סר מדבריהם ימין ושמאל, וכמו שכתוב (דברים י"ז) ולא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל, על ידי זה יש כח להמלאך לקבל ולהשפיע כראוי, ואז מקבל האדם כל מה שצריך, מה שאין כן הפוגם באמונת חכמים, ופורץ גדרם חס ושלום, אזי אין רפואה למכתו רחמנא ליצלן, כי מסיר הידים מן המלאכים, ואינם יכולים להשפיע לו מה שצריך, עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל, ולכן צריכין להתחזק מאד באמונת חכמים, ולהאמין שכל התורה נמסרה בידם לדרוש כפי חכמתם, והם מלמדים אותנו מה נקרא ימין ומה נקרא שמאל, ושאין שום סתירה בין רוחניות וגשמיית כלל, כי בכל דבר יכולים לעבוד את השם יתברך, ואז יהיו גם ידי המלאכים שלימים, ולא יחסר לו שום דבר כלל.

וזהו מאמר חכמינו הקדושים (תניינא ס"ז): אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, יבקשו תורה מפיהו, ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו, היינו אם הרב מלמד עם תלמידיו לימודים אמיתיים, איך לקשר שמים וארץ יחד, ואיך לעבוד את השם יתברך בין עם

רוחניות ובין עם גשמיות, אז יבקשו תורה מפיהו, כי בזה גורם ידים שלימים אל המלאכים, הן יד ימין והן יד שמאל, והוא דומה למלאך ה' צבאות, אבל אם אינו מגלה לימודים אלו, והוא בכלל רבנים ומפורסמים של שקר, שכל לימודם מן הקליפות, וגורמים לבני אדם לנזות לימין או לשמאל, אזי אינו דומה למלאך ה' צבאות כלל, רק למלאך מזיק ומשחית, ואז אל יבקשו תורה מפיהו, כי יוליך אדם בדרך עיקש ולשאול תחתיות רחמנא ליצלן, ולכן צריכין לבקש הרבה מן השם יתברך לזכות להתקרב אל רבי וצדיק אמיתי, שיורה לו דרך ישר בחיים, ואז יזכה לחיים טובים באמת.

והנה מבואר בדברי רביז"ל בתורה זו, שעיקר אמונת חכמים ניכר אצל אדם, כשמחשיב את ספרי הצדיקים ומכבד אותם, כי יש כמה ספרים עכשיו, וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכולם צריכים להעולם, ובתחילה כשלא היה לו אמונת חכמים, אזי היו כל הספרים אצלו כלא, כי היה מלעיג עליהם, וכששב בתשובה על זה, אזי נתחדש בכל פעם אצלו ספר, כי חוזרים ונחשבים אצלו כל הספרים שבתחילה היו בעיניו כלא, וזה דרכו של היצר הרע, לזלזל בעיני האדם את ספרי הצדיקים, ולמנוע אותם מלהסתכל בהם, והוא בא בכל מיני תחבולות וגם מתלבש עצמו במצוות, כדי למנוע בני אדם מללמוד ספרי הצדיקים, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א') שמתחלה היצר הרע מתלבש עצמו במצוות, וממעה את האדם כאלו מסיתו לעשות מצוה, והוא מתראה כמו אש לבנה, ואף על פי כן מלאך מזיק הוא, עיין שם, כי כמו שיש מלאכים קדושים שנבראים מאמונת חכמים, והם מורידים כל ההשפעות טובות בעולם, כמו כן יש מלאכי משחית, שנבראים מפגם אמונת חכמים, וממה שמאמינים במפורסמים של שקר, והם מסיתים ומדיחים את האדם לסור מספרי התורה הקדושה, ומספרי הצדיקי אמת, ושיבלה ימיו ושנותיו בהבל וריק חס ושלום, ולכן עיקר עבודת האדם להשלים עצמו באמונת חכמים אמיתיים, ולהחשיב ספריהם בכל מיני חשיבות וכבוד, ואז יהיה נשמר בכח מלאכים קדושים וטהורים הנמצאים סביבו מכל רע, וימשיכו עליו כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית ל"ב) וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום, ופירש"י, מלאכים ממש, ויש להבין מהו ענין מלאכים "ממש", וכי יש מלאכים שאינם של "ממש", אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה מלאכים "ממש" הם מלאכים שלמים שנבראים בכח אמונת חכמים, שיש להם ידים שלימים, יד ימין ויד שמאל, והם משפיעים השפעות טובות על האדם ושומרים

אותו מכל רע, והנה יעקב אבינו היה איש תם וישב אהלים, שישב בבית מדרש של שם ועבר, ושם קנה שלימות אמונת חכמים, עד שהיה בקי מאד בדרך החיים, לא לנשות לא לימין ולא שמאל, רק ללכת בדרך הממוצע, ולכן היה יכול להתקיים עשרים בבית לבן הארמי, גם בתוקף החומריות והגשמיות שהיה שם, כי ידע היטיב איך לקשר שמים וארץ, רוחניות וגשמיות ביחד, ושלא להפריד ביניהם כלל, ובכל עבודתו עם הצאן ושאר מלאכתו היה מכוון כוונות עליונות (כמבואר בזהר ויצא קס"א:), ולכן נאמר אצלו (בראשית ל"ג) **ויבא יעקב שלם עיר שכם וגו'**, ופירש"י שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו, שלא שכח תלמודו בבית לבן, עיין שם, כי יעקב אבינו ידע היטיב איך לעבוד את השם יתברך בכל דבר, ולכן הגשמיות והרוחניות היו שלימים אצלו, ולא היה חסר לו שום דבר כלל.

וזהו וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום, ופירש"י מלאכים ממש, כי יעקב אבינו היה מסובב תמיד עם מלאכים ממש, שהיו שלימים ביד ימין וביד שמאל, והם אשר שמרו אותו מכל רע, ומלאכים אלו שלח לפניו אל עשו אחיו, שממנו באים המלאכי משחית, הרוצים לעקור אדם מאמונת חכמים, כי גם אצל עשיו מצינו רבנים ומפורסמים של שקר, וכמו שכתוב (בראשית ל"ג) **ויאמר עשיו יש לי רב**, היינו רב דקליפה, והוא ענין (שם ל"ז) **אלופי עשו**, אלוף תימן אלוף אומר וגו', ותרגום אונקלוס, רברבי עשו, רבא תימן, רבא אומר וגו', היינו רבנים של הקליפות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ח'), ויעקב אבינו שלח לעשו מלאכים ממש, היינו מלאכים שלמים, להראות שהוא שלם באמונת חכמים, וממילא יש לו שמירה עליונה מכל רבני הקליפות, וזהו ויצו אותם לאמר כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה, שיידע שגם עם לבן גרתי, שהוא כמו מלאך המשחית, המלביש עצמו במצוות ובבגדי לבן, אבל תרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים, כי הייתי נזהר מאד מן המצוות שלו, ושמרתי רק התרי"ג מצוות של התורה הקדושה שנמסר לנו על פי החכמים, ולכן אין לי לפחד מכל רבני הקליפה שלך, והבן, והשם יתברך יזכינו להגיע אל אמונת חכמים באמת, ונהיו נשמרים מכל רע ברוחניות ובגשמיות, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת וישלח ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל, במעשה מאבידת הבת מלך, מעשה א' דף י"א עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, והשאיר את המשרת והניחו, והלך לבדו לבקשה, והלך כמה שנים לבקשה, כי לפעמים אדם בא למצב שמבין שצריך לעזוב גם את המשרת שלו, וללכת לבד לבקש את השכינה הקדושה, כי למצוא את השכינה היא עבודה קשה וארוכה מאד, וצריכין להתבודד הרבה ימים ושנים עמו יתברך בחדרי חדרים, ובסתרי סתרים, ולא יידע שום בריה ממנו, רק יהיה סגור ומסוגר עם השם יתברך לבד, וכעין שנאמר על יעקב אבינו (בראשית ל"ב) ויותר יעקב לבדו, ואיתא במדרש, (בראשית רבה פרשה ע"ז סי' ה') מה הקדוש ברוך הוא כתוב בו (ישעיה ב') ונשגב ה' לבדו, אף יעקב ויותר יעקב לבדו, כי כדי לבוא להשגה של "ונשגב ה' לבדו", ולהכיר שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, צריכין לקיים "ויותר יעקב לבדו", שיהיה האדם סגור עם השם יתברך לבד, בתפילה ובהתבודדות, זמן רב, ואז יזכה לגילוי שכינה, ולהכיר "ונשגב ה' לבדו", שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל.

וישב עצמו, שבודאי ביישוב לא נמצא הר של זהב ומבצר של מרגליות, כי הוא בקי במפת העולם (שקורין לאנד קארט), ועל כן אלך אל המדבריות, כי השני למלך שהוא ש'ורש נ'שמט י'שראל, ראשי תיבות שג"י, יודע, שהבת מלך שהיא השכינה הקדושה, נמצאת ב"הר של זהב ומבצר של מרגליות", המרמוז על קדושת הר המוריה, שהוא המקום שממנה נבראת אדם הראשון, ושם בנה נח את מזבחה והקריב עליו קרבן, ושם עקד אברהם אבינו את יצחק בנו על המזבחה, ולבסוף נבנה על אותו מקום הבית המקדש (כמובא ברמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ב' הלכה ב'), ומשם עיקר קדושת דעתו של אדם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל"ג.) כל מי שיש בו דיעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו, כי בנין הדעת הוא בנין בית המקדש (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ג), ועל כן השני למלך הרוצה למצוא את השכינה הקדושה ולהוציא אותה מגלותה, מוכרח לבוא אל "ההר של זהב" שהוא קדושת הדעת, ול"מבצר של מרגליות" שהוא הצדיק האמת, שעליו נאמר (משלי ג') "יקרה היא מפנינים", ודרשו על זה חכמינו הקדושים (הוריות י"ג.) יקרה היא מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, כי התלמיד חכם והצדיק האמת גדול מכולם, כי אצלו שורה השכל הכולל,

שכל השכליות כלולים בו, והוא בחינת האבן שתיה, שממנו הושתת העולם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), ולכן כל מי שזוכה להתקרב אליו, ולקבל דעתו הקדושה, נכלל בבנין הדעת שהוא בנין בית המקדש, וזוכה סוף כל סוף למצוא את השכינה, ולהוציא אותה מגלותה.

והלך לבקשה במדבריות כמה וכמה שנים, כי צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי המנהיג האמת ולהתקרב אליו (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח'), והוא עבודה שלימה ויגיעה גדולה של ימים ושנים הרבה, עד שזוכה למצוא את הצדיק שיכול לבנות דעתו, ולהראות לו משכן השכינה (עי' ליקוטי הלכות שלוחן הלבנה ה'), אבל כשאדם יודע שכל יהדותו תלוי בזה, ושזה כל תכלית ביאתו לעולם הזה, למצוא את השכינה שהיא שורש נשמתו, ולהוציא אותה מגלותה, בוודאי לא יסתכל על שום מניעה, רק ימסור את נפשו לחפש קדושת הצדיק האמת, עד שיזכה למצוא אותו, ועל ידו יזכה לבוא לתיקונו האמיתי לעד ולנצח נצחים, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל הצדיק האמת, ולקבל דעתו הקדושה בשלימות, עדי נזכה לראות בבנין בית מקדשינו ובביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וישלח ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ד המדבר מביטול ערלת לב על ידי השלש נקודות, נקודת הרב, נקודת החבר, ונקודת עצמו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שכתורה זו של רביז"ל), כי צריך כל אדם לדבר בינו לבין קונו, כדי שיאיר דיבורי פיו אל לבו, ויתבטל ערלת לבו, וגם צריך כל אדם לדבר עם חבירו ביראת שמים, כדי לקבל התעוררות בלבו מהנקודה שיש בחבירו יותר ממנו, וכמו שכתוב (תרגום ישעיה ו' פסוק ג') ומקבלין דין מן דין, וכל הנקודות הללו צריכין לקבל מהצדיק, שהוא נקודה הכללית של כל ישראל, שהכל צריכין לקבל תחילה מן הצדיק, ואחר כך יקבלו דין מן דין, ואחר כך יקבל כל אחד מיניה וביה, ועל ידי זה נתבטל החרפות, היינו ערלת הלב, נמצא שעל ידי

שלש בחינות אלו, היינו התקשרות הצדיקים, והם יאירו בו, כי הם הנקודה כלליות ישראל, ויעוררו את לבו, וגם על ידי שידבר עם חברו, יכול גם כן כל אחד ואחד להאיר ולעורר לב חברו, וגם על ידי עצמו, שמדבר בינו לבין קונו, יכול גם כן לעורר את לבו, ויסיר ממנו ערלת לב וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת האדם, לבטל הערלה והחרפה המסבב את לבו, עד שיזכה להרגיש את אלקותו יתברך בתוך פנימיות הלב, ואז מלבו יתפשט לשאר איבריו וגידיו, עד שירגיש אמיתת מציאותו יתברך בכל מהותו ופנימיותו, מקדקוד ראשו עד כפות רגליו, שזהו (דברים י') ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד, שמיד שמלין את ערלת הלב, אזי לא תקשו ערפכם עוד, כי כל הגוף נתהפך למהות של קדושה, ועל זה הבטיחנו השם יתברך (שם ל'), ומל' ה' את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייד, שסוף כל סוף נזכה שיהיה נימול ערלת לבבינו, ונאהוב את השם יתברך בכל לבבנו, ונזכה לחיים אמיתיים ונצחיים באמת.

ומגלה לנו רביז"ל, שעיקר דבר זה נעשה על ידי שלש נקודות, נקודת הרב, נקודת החבר, ונקודת עצמו, כי מתחילה צריכין לקבל מנקודת הרב, שהוא נקודה כללית של כל ישראל, כי כל אחד מישראל יש לו שורש בנשמת הצדיק, וכולם ענפים ממנו, ועל ידי שאדם מכנים בעצמו אמונת חכמים, ומאמין שכל דיבורי הצדיק ומעשיו אינם פשוטים, על ידי זה מתחיל הנקודה שבלבו להאיר באור אלקותו יתברך, כי הצדיק יש לו דיבורים קדושים לעורר כל אחד לעבודת הבורא, אבל הכל תלוי באמונת האדם, שאם שיש לו אמונת חכמים באמת, ומקבל דבריו בתמימות ובפשימות גמור, אזי יתעורר לבו בהתלהבות עצומה לעבודת השם יתברך, אבל אם אין לו אמונת חכמים, אזי נחשכים אצלו דיבורי הצדיק, ואינו רואה את האור שבהם כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ז), ולכן הדבר ראשון להתחזק מאד באמונת חכמים, שהוא חלק מאמונה בהשם יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכילתא פרשת בשלח) על הפסוק (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אם במשה האמינו קל וחומר בה', בא זה ללמדך שכל מי שמאמין ברועה נאמן כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם, עיין שם, ועל ידי שיש לאדם אמונת חכמים, ומקבל דברי הצדיק בתמימות ופשימות גמור, מתעורר לבו מאד להשם יתברך, עד שמסיר ערלת לבו לגמרי.

אבל אחר כך צריכין לקבל נקודת החבר, היינו לחזור עם חברו את דיבורי הצדיק, ולקבל ממנו את נקודתו, בבחינת ומקבלין דין מן דין, כי כל אחד שומע ומבין דברים

אחרים מן הצדיק, כפי הכלים שלו, וכל אחד יש לו נקודה מיוחדת מה שאין בחבירו, ולכן הוא דבר חשוב לדבר דיבורי אמונה עם חבירו, ולחזור עם חבירו מה ששמע מן הצדיק, כי באופן זה יאיר כל אחד מן הנקודה שלבו אל הנקודה שבלב חבירו, ועל ידי זה יתחזקו שניהם יחדיו.

והנקודה השלישית הוא נקודת עצמו, כי עיקר התכלית לקחת שני נקודות הנ"ל ולהאיר אותם בתוך פנימיות לבו, עד שיתחיל לדבר דיבורי תפילה בהלהבות גדולה בינו לבין קונו, כי לא בכל פעם נמצא ביחד עם רבו ועם חבירו, אדרבה, רוב הזמן הוא לבד בינו לבין קונו, ואז עליו לקחת ההתעוררות שקיבל מלב רבו ומלב חבירו, ולהכניס אותם בתוך לבו, עד שיקבל עול מלכותו יתברך בלבו בשלימות, ויידע היטיב שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, שזהו מה שכתוב בתיקונים (תיקון כ"א) על הפסוק (שמות ב') ויפן כה וכה וירא כי אין איש, כ"ה וכ"ה הם החמישים אותיות של שמע ישראל וגו' וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שמיד שאדם מקבל עול מלכות שמים שלימה, ומכניס אלקותו יתברך בתוך לבו, אזי רואה "כי אין איש", שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואין שום בריה שבעולם יכול להרע לו כלל, ולכן כשאדם זוכה להשלים נקודת "עצמו", על ידי הנקודות שמקבל מפי "רבו" ומפי "חבירו", אזי הוא זוכה להסיר מעליו ערלת לבו וחרפת נפשו, ומאיר בו אלקותו יתברך באור נערב ונפלא מאד, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית ל"ב) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר, ואיתא במדרש (בראשית רבה פרשה ע"ז סי' ה') מה הקדוש ברוך הוא כתוב בו (ישעיה ב') ונשגב ה' לבדו, אף יעקב ויותר יעקב לבדו, עיין שם, והנה הענין צריך ביאור, מהו ההשוואה בין ונשגב ה' לבדו, לבין ויותר יעקב לבדו, ומהו הלימוד שיכולים ללמוד ממנו, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי "ויותר יעקב לבדו" מרמז על התכלית של הנקודות הנ"ל, שהוא נקודת עצמו, שיזכה האדם לבטל החרפת שבלבו, עד שלא ירגיש שום דבר רק אמיתת מציאותו יתברך לבד, שזהו "ונשגב ה' לבדו", כי על פי רוב האדם נמצא לבדו, ואינו ביחד עם רבו ועם חבירו בפועל ממש, ואז עליו להתחזק מאד, ולזכור כל ההתעוררות שקיבל מרבו ומחבירו, ולקשר אותם אל לבו, עד שיתבטל החרפות ממנו לגמרי, אבל אז הנסיון גדול מאד, כי בא אליו הם"מ שהוא היצר הרע, ורוצה לקרר אותו מאמונת חכמים, ומהתדבקות חבירים טובים, ואומר לו, מי אומר לך שהרב שלך הוא רב אמיתי, לי יש גם כן רב, וכמו שאמר עשיו (בראשית ל"ג) אחי יש לי רב, ואלופי עשיו כולם נקראים בלשון תרגום "רברבי" עשיו (בראשית ל"ז), רבא אליפו רבא עמלק וגו', וכן מנסה עשיו

להכניס חבירים רעים שלו בין אנשי יעקב, וכמו שכתוב (שם ל"ג) **אציגה נא עמך מן העם אשר אתי וגו'**, והכל כדי לקלקל נקודת הרב ונקודת החבר של יעקב חם ושלום, שלא יזכה לבוא לידי נקודת עצמו, שזהו **"ויאבק איש עמו"** היינו שרו של עשיו, ונדמה לו כמו תלמיד חכם (עי' חולין צ"א.), כאילו הוא החבר שלו, ורוצה לבטל אותו מדביקותו, שלא יגיע אל ההשוואה של **"ויותר יעקב לבדו - ונשגב ה' לבדו"**, אבל המלחמה הזאת היתה רק **"עד עלות השחר"** שהוא זמן קריאת שמע של שחרית ותפילת וותיקין, שאז אדם זוכה לקבל על עצמו עול מלכות שמים שלימה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ט:): **על הפסוק (תהלים ע"ב) יראוך עם שמש, כי מיד שקובע האדם בלבו את עול מלכותו יתברך, ומקשר לבו היטיב אל כל ג' נקודות הנ"ל, אין רשות לשום שר ואיש לשלוט עליו, והוא עולה ונכלל לגמרי באחדותו יתברך, והשם יתברך יזכינו לקבל על עצמינו עול מלכותו יתברך באמת, ונזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד, מעתה ועד עולם אמן ואמן.**

